

Formanden: Jeg skal bemærke, at jeg fra samtlige Forespørgere har modtaget Forslag til en motiveret Dagsorden, saalydende:

„Folkethinget føler sig efter Conseilspræsidentens Svar opfordret og forpligtet til at udtale,

at Mts's Indtagelse, efter hvad der er kommet til at foreligge Offentligheden igjennem den „Berlingske Tidende“, ikke længere bør unddrages den Underjøgelse i sin Heelhed, som den gjorde Forespørgsel tilfigter;

at imidlertid Rigsdagens iværende Samling er saa langt fremrykket og dette Things Fornyelse ved almindelige Valg saa nær forestaaende, at en omfattende Underjøgelse vanskelig vil kunne gennemføres med de forfatningsmæssige Midler, som staae til Thingets Raadighed, og

at Thinget af Hensyn hertil troer for Diebliffet at maatte indskrænke sig til i Retfærdighedens, i Folkets, i Hærens og i Regjeringens egen velforstaede Interesse at anbefale den antydede Underjøgelse til Regjeringens fornnyede Overveielse og endelige Sværfsættelse.

Med denne Udtalelse vil Thinget gaae over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Forhandlingerne ville nu angaae det indgivne Forslag til en motiveret Dagsorden. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har Ordet.

B. Christensen: Jeg har allerede antydet for det ærede Thing, at Forespørgerne lægge særdeles Vægt paa, at en saa alvorlig Udtalelse, som kun kan fremkomme gennem en Afstemning, kommer tilstede om de Følelser og Meninger, der paa dette Sted maatte have dannet sig om den Gjenstand, Forespørgslen omhandler. Vi have hørt den høitagtede Conseilspræsident's forskjellige Svar, men vi have ogsaa deraf hørt, at han ikke i dette Diebliff er tilfunds at foranstalte en Underjøgelse som den, Forespørgerne have tilfigtet. Jeg troer, at den Begrundelse, der fra hans Side har ledsaget denne Erklæring, ikke vil være over-

bevisende; men jeg skal i alt Fald ikke nu opholde mig ved den. Derimod vil jeg tilslade mig at gjøre opmærksom paa, at naar man næsten er bleven nødt til at rejse denne Sag paany, forekommer det os, at Folkethinget vilde tilsidefatte, hvad det skylder Folket og sig selv, hvad det skylder Fortiden og Fremtiden, naar det ikke udtalte sin Mening paa en mild Maade ligervefor Regjeringen, som vi sikkert ikke ønske at ryste enten i dette Diebliff eller ellers. Naar dette steer paa en saa lemfældig Maade som ved Ordet: „anbefale“ og ved Ordene: „i Regjeringens egen velforstaede Interesse“, troer jeg, det maa erkjendes, at det er meget mildt, og at det ikke burde kunne medføre Vanskelighed for Regjeringen at modtage en Dagsorden, der for Tiden indskrænker sig til i Mts's Interesse at anbefale en Underjøgelse som den tilfigtede. Jeg troer ikke, det behøver megen Udvikling, at dette Thing virkelig forfatningsmæssigt har Midler ihænde, der, hvorledes man end vil fortolke de Krigsartikler, paa hvilke Conseilspræsidenten gjentagne Gange har beraabt sig, vel kunne strække til til at tilveiebringe en Underjøgelse af hele den omhandlede Sag, og hvorved alle Vedkommende maatte give Nøde. Jeg gad dog see den Borger i Danmark, der ikke vilde underkaste sig det Privilegium, der grundlovmæssigt er givet hvert Thing til at nedsette Commissioner for at prøve offentlige Forhold og Anliggender, hvilke Commissioner ere berettigede til for sig at indkalde Borgerne, de høre til, hvilken Klasse de vilde. Dette er imidlertid et vanskeligt, et vidtløftigt, et langvarigt Middel, og det vilde meget anderledes og stærkere end vor beffedne Opfordring til Regjeringen kunne udtydes som et Angreb paa den. Det er med Hensyn dertil, vi have troet at burde forelægge det Spørgsmaal til Thingets Afstemning, om det ikke med Forespørgerne vil erkjende, at vi for Diebliffet vilde og kunne indskrænke os til gjentagende at anbefale til fornnyet Overveielse og eventuel Sværfsættelse den Underjøgelse, hvormed der her er Tale. — Jeg skylder at tilføie, at denne Sag er saa alvorlig overveiet, og jeg kan sige, at den saa ugjerne er tagen ihænde baade af mine Medforespørgere og af mig selv, at det naturligtvis ikke er undgaaet